

За інженерні кадри

Виходить раз
на тиждень

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 17 (473)

П'ятниця, 24 квітня 1992 року.

Виходить раз
на тиждень.

Ціна 2 коп.

Хроніка культурного життя

Минулого тижня в нашому інституті відбулася ціла низка приємних подій, організованих працівниками культурно-художнього центру: зустріч з лауреатом Шевченківської премії Р. Іваничуком — обговорювалась журнальна публікація його нового роману «Орда»; круглий стіл про шляхи відродження національної культури за участю представників творчої інтелігенції міста; і нарешті — чудовий концерт знаменитої хорової капели «Думка», що пройшов з тріумфальним успіхом.

На знімку С. Лісового — виступає хорова капела «Думка».

11 квітня наш факультет святкував своє 15-річчя. Хоч недавно він розділився на ФІТКІ і ФРА, всі студенти і викладачі відзначали ювілей нашого старого ФОТ-факультету обчислювальної техніки.

І не тільки вони. Свою допомогу в організації святкового вечора запропонували актори Вінницького музично-драматичного театру ім. Садовського, з яким давно встановлено дружні стосунки. Підключились також культурно-художній центр, учасники художньої самодіяльності Інститутського клубу.

В переоборудованому залі театру були присутні студенти і викладачі майже всіх факультетів і кафедр Інституту. Прийшли і випускники, які не забувають рідний факультет. Із задоволенням сприйняли учасники свята виступи дотепників з КВБ, фольклорного і танцювального ансамблів Інституту, а також вихованців Вінницького музичного училища.

А потім була вистава «Звірі в клітці» в постановці театру. Друзі-актори нагадали нам, що у своїх справах і розвагах не слід забувати про наших батьків, рідних. Відбулась також дискотека.

... Закінчився вечір. Кожен йшов з нього зі своєю особистою думкою і настроєм. Я запитую студентів: чи сподобалось, чи потрібні нам такі вечори?

Відповіді:

«Загалом вечір сподобався, а ось дискотеку краще проводити в стінах Інституту...».

«Дуже сподобалось усе і я хотіла б, щоб на цьому не припинялось наше спілкування з театром», — була інша відповідь.

Отже, думки різні. Студенти старших курсів вважають, що театр повинен лишитися храмом високого театрального мистецтва, а ось молодшим студентам така форма проведення вечорів сподобалась.

Моя ж особиста думка така: театр не повинен практикувати у себе танцювальні вечори, але концерти і диспути мають стати невід'ємною частиною роботи цього закладу.

А. Ярошук,
студентка IV курсу ФІТКІ

На знімку самодіяльні артисти з ВПІ на сцені театру.
Фото С. Лісового.

НАШ ПЕРШОКУРСНИК

Соціологічний аспект

ВПІ широко реалізує свою програму радикальної перебудови навчально-виховного процесу, спрямовану на докорінне поліпшення підготовки спеціалістів. Так, з 1991-92 учебного року інститут перейшов на триступеневу підготовку спеціалістів: бакалавр — інженер — магістр. Першокурсники навчаються за планами рівня технічного університету, де 26 процентів учебного часу відводиться на освоєння гуманітарних дисциплін. На всіх факультетах формуються нові моделі фахівців, вводяться нові гостродефіцитні професії, докорінно змінюються всі види виробничої практики, деканатом факультету інтеграції навчання з виробництвом вирішується цілий комплекс завдань, спрямованих на встановлення широких зв'язків з виробництвом. За новими умовами й правилами працювала комісія інституту з прийому абітурієнтів на 1991—92-й навчальний рік. Такий значний прогресивний рух можна порівняти з початком нового дихання вузу і його багатотисячного колективу.

Щоб мати реальнішу інформацію з цього приводу, наша лабораторія вирішила провести спеціальне дослідження серед першокурсників усіх факультетів. Адже вони стали першопрохідцями нового життя Інституту. В анкетному опиті взяли участь 784 чоловіка, тобто, 80 процентів першокурсників. Отже, кого ми прийняли на перший курс, якими мотивами керувались абітурієнти при виборі того чи іншого факультету?

59 відсотків зв'язали свою долю з навчанням в ВПІ цілком свідомо. З них 31 процент бачать велику перспективність обраної спеціальності, 18 процентів прийшли до нас в зв'язку з новизною підготовки кадрів у вузі, 6 відсотків, зважаючи на авторитет ВПІ, 4 проценти — продовжуючи сімейну традицію. Тим часом, ще зовсім недавно переважна більшість молоді вступала до ВПІ, орієнтуючись, в основному, на невисокий, порівняно з іншими вузами, конкурс. Нині за цим мотивом вступав тільки один процент першокурсників.

Правда, і зараз досить значний прошарок (35%) тих, хто вступав до вузу лише для того, щоб здобути вищу освіту. І все-таки загальна підготовка сьогоденного першокурсника краща, ніж у попередньому наборі. Про це свідчать наслідки зимової сесії — абсолютна успішність склала 34 відсотки, що на чотири проценти більше, ніж було у першокурсників торік. З іншого боку в поточному році після першого семестру відчислено 28 студентів першого курсу, а торік — 38.

Ми цікавились, що заважає молоді навчатись. На перше місце поставлена відповідь — висока вимогливість до навчання (30%). Другою причиною (22%) студенти самокритично називають лінощі, непосидливість, неувагу. Серед інших причин 16 відсотків займає слабка шкільна підготовка і відсутність необхідної навчальної літератури; 15 відсотків — недостатній рівень підготовки окремих викладів, 1 процент — поганий моральний — психологічний клімат у групі. Третина першокурсників незадоволені організацією міжсесійного контролю поточних знань.

Цілком природно, що новобранці вузу зустрічаються на початку студентського життя з багатьма труднощами і особливостями. Скажімо, як конспектувати і чи конспектувати взагалі, як користуватись учбовою літературою, послугами бібліотеки, розподіляти бюджет свого часу. Чи не тому близько 60 відсотків першокурсників скаржаться на те, що їм бракує часу на добру підготовку до занять?

Нема сумніву, що першокурсник має знати, що таке триступенева підготовка спеціалістів, зміст навчального плану своєї спеціальності, графік учебного процесу, права і обов'язки студента. Тим часом, більше половини опитаних мають про це дуже туманну уяву. Що ж стосується учбової літератури, то не вистачає, як правило, книг з історії України, культури України, соціології, а також з програмування й обчислювальної техніки.

Цікавими є відповіді на запитання: «Ким би ви хотіли стати по закінченні інституту?» Одержати диплом інженера, масажисток Галину Якіну Гульчак і Ядвігу Йосипівну Присяжнюк, процедурну сестру Марію Денисівну Савінську, Одне слово, майже про кожного працівника.

Взяти, приміром, з числа обслуги загоспа Семена Івановича Гадзиру і столяра Миколу Олександровича Нічука — основну чоловічу силу колективу. Кажуть, що справжній мужчина — на всі руки майстер. Саме такими вони і зарекомендували себе. Удвох роблять все — ремонтують меблі і сантехніку, електрообладнання, склять вікна і лакують підлоги, лагодять навіть радіо і доглядають за акваріумом, біля якого турбот вистачає, а столяр Микола Олександрович ще й малює — прикрашає своїми роботами весь профілакторій.

Тому тут завжди чисто, затишно, все в справному вигляді. Бо колектив однодумців, очолюваний головлікарем П. П. Кобою, не тільки вміє, а дуже прагне зробити людям добро. І робить його.

Також ж можна сказати і про її старшу колегу, відмінника охорони здоров'я, Олену Миколаївну Чорній, сестру ванного відділення Ольгу Софронівну Дем'янчук, масажисток Галину Якіну Гульчак і Ядвігу Йосипівну Присяжнюк, процедурну сестру Марію Денисівну Савінську, Одне слово, майже про кожного працівника.

Взяти, приміром, з числа обслуги загоспа Семена Івановича Гадзиру і столяра Миколу Олександровича Нічука — основну чоловічу силу колективу. Кажуть, що справжній мужчина — на всі руки майстер. Саме такими вони і зарекомендували себе. Удвох роблять все — ремонтують меблі і сантехніку, електрообладнання, склять вікна і лакують підлоги, лагодять навіть радіо і доглядають за акваріумом, біля якого турбот вистачає, а столяр Микола Олександрович ще й малює — прикрашає своїми роботами весь профілакторій.

Тому тут завжди чисто, затишно, все в справному вигляді. Бо колектив однодумців, очолюваний головлікарем П. П. Кобою, не тільки вміє, а дуже прагне зробити людям добро. І робить його.

Одержати диплом інженера, масажисток Галину Якіну Гульчак і Ядвігу Йосипівну Присяжнюк, процедурну сестру Марію Денисівну Савінську, Одне слово, майже про кожного працівника.

Взяти, приміром, з числа обслуги загоспа Семена Івановича Гадзиру і столяра Миколу Олександровича Нічука — основну чоловічу силу колективу. Кажуть, що справжній мужчина — на всі руки майстер. Саме такими вони і зарекомендували себе. Удвох роблять все — ремонтують меблі і сантехніку, електрообладнання, склять вікна і лакують підлоги, лагодять навіть радіо і доглядають за акваріумом, біля якого турбот вистачає, а столяр Микола Олександрович ще й малює — прикрашає своїми роботами весь профілакторій.

Тому тут завжди чисто, затишно, все в справному вигляді. Бо колектив однодумців, очолюваний головлікарем П. П. Кобою, не тільки вміє, а дуже прагне зробити людям добро. І робить його.

Одержати диплом інженера, масажисток Галину Якіну Гульчак і Ядвігу Йосипівну Присяжнюк, процедурну сестру Марію Денисівну Савінську, Одне слово, майже про кожного працівника.

ЛИСТИ

З «СУПУТНИКА»

Коли заходиш в приміщення санаторію — профілакторію «Супутник», що міститься в гуртожитку № 3, мимоволі звертаєш увагу на виняткову чистоту в коридорах, холлах, кабінетах. Підлоги, наче дзеркала, блищать, на стінах — картини. Білосніжні халати медичного і обслуговуючого персоналу, килими, гардини — все служить одній меті — створити найблагоприятніший мікроклімат для людей. Можна годинами сидіти біля великого акваріума з екзотичними рибками, зручно вмиститись в затишному кріслі, заглибитись в газети, які тут розкладені, подивитись телепередачу або послухати музику — все є.

Звісно, профілакторій — не кімната відпочинку, а оздоровчий заклад і газетами та рибками, щедрим дієтичним харчуванням (про що писалось в передостанньому номері газети) гіпертонію, чи остеохондроз не вгомонить. Тому на першому місці в «Супутнику» стоять саме профілактика і лікування. Ось тільки невеликий перелік

ЗОЛОТІ РИБКИ І ВРАЖА РУКА

процедур, якими можуть скористатись пацієнти: гідромасаж, хвойно — перлинні, хвойно — морські, сірчано-водневі ванни, лазерна, терапія, фізіотерапія, фітотерапія, інгаляції, парафінолікування, різні форми психічного розвантаження — цей список можна продовжити.

Читаючи таке, можна подумати, що в цьому закладі трудиться значний за кількістю медперсонал. Та ні. Всього три штатних лікарі і медсестри, але в тому і заслуга працівників «Супутника», що невеликими силами вони спроможуться обслужити, провести цикл лікування — профілактичних заходів, оздоровлення для ста і більше пацієнтів щодня.

У книзі відгуків чимало записів: «Спасибі за лікування», «У мене нормалізувався артеріальний тиск», «Зникли болі...».

Було б перебільшенням сказати, що тут чаклують над здоров'ям людей медичні світила. Працюють звичайні лікарі. Зате у них є

це, чого часто бракує і найтитулованішим спеціалістам, до котрих важко досягнути у великих клініках, а саме — почуття сердечності, співпереживання, прагнення обов'язково допомогти.

Наталія Йосипівна Велика — молодий терапевт, але, побувавши на прийомі у неї, здається, що зустрівся з рідною сестрою чи матір'ю. В її лексиконі тільки ласкаві слова: «дороженький», «миленький», «молодець»...

Автор цих рядків поряд з іншими недугами страждає очною хворобою, до якої Наталія Йосипівна, як терапевт, звісно, не має відношення. Але вона не відслала до окуліста, згадала, що колись бачила в шафі старшої медсестри дуже дефіцитний, імпортований препарат. Знайшла його і з радістю подарувала, чим дуже виручила.

Таке ж можна сказати і про її старшу колегу, відмінника охорони здоров'я, Олену Миколаївну Чорній, сестру ванного відділення Ольгу Софронівну Дем'янчук, масажисток Галину Якіну Гульчак і Ядвігу Йосипівну Присяжнюк, процедурну сестру Марію Денисівну Савінську, Одне слово, майже про кожного працівника.

ра бажують 60 процентів першокурсників, вчений ступінь магістра — 37, стати бакалаврами — лише 3 відсотки. Звідси випливає, що у нас ще недостатньо ведеться пропаганда нового життя і нової діяльності інституту. Про це, до речі, ми дізналися і в процесі опиту. Виявляється, що головним джерелом інформації на цю тему є зустрічі ректора ВПІ Б. І. Мокіна з студентами і його публікації в газеті «За інженерні кадри». Це добре, але цього, звичайно, недостатньо. Пропаганда Інститутських новинок повинні займатися всі керівники підрозділів, служб, лабораторій.

Студентська молодь має жити повнокровно — і вчинися добре, і відпочивати красиво, і думати про своє здоров'я. Але 64 проценти опитаних говорять, що їм ніколи займатись фізкультурою і спортом, а 68 відсотків відзначили, що нема часу для відпочинку і розваг. Ці відповіді теж підказують нам, де потрібно зосереджувати організаторські і виховні зусилля. Сподіваємось, що переважна більшість студентських турбот буде почути адміністрацією і професорсько-викладацьким складом, а самим студентам ми бажалимо наполегливості, здоров'я і успіхів, які так потрібні незалежній Україні.

М. СИНЕЛЬНИК,
Ж. ХАЙСТОВА,
співробітники лабораторії соціологічних досліджень.

Одержати диплом інженера, масажисток Галину Якіну Гульчак і Ядвігу Йосипівну Присяжнюк, процедурну сестру Марію Денисівну Савінську, Одне слово, майже про кожного працівника.

Взяти, приміром, з числа обслуги загоспа Семена Івановича Гадзиру і столяра Миколу Олександровича Нічука — основну чоловічу силу колективу. Кажуть, що справжній мужчина — на всі руки майстер. Саме такими вони і зарекомендували себе. Удвох роблять все — ремонтують меблі і сантехніку, електрообладнання, склять вікна і лакують підлоги, лагодять навіть радіо і доглядають за акваріумом, біля якого турбот вистачає, а столяр Микола Олександрович ще й малює — прикрашає своїми роботами весь профілакторій.

Тому тут завжди чисто, затишно, все в справному вигляді. Бо колектив однодумців, очолюваний головлікарем П. П. Кобою, не тільки вміє, а дуже прагне зробити людям добро. І робить його.

(Закінчення на 2-й стор.)

ЗОЛОТІ РИБКИ І ВРАЖА РУКА

Початок на 1-й стор.

І тут ми підходимо до явища, яке не вкладається в голову — виявляється це добро, цей прекрасний санаторій — профілакторій далеко не всім потрібний. Йому завдають великих збитків, руйнують і розкрадають ті, для кого він створений. Нема такого дня, щоб в якійсь кімнаті щось не зламало: ліжко чи тумбочку, чи шифон'єр, щоб не вирвали розетку чи не викрутили лампочку. Безчесні люди крадуть квіти, що прикрашають місця відпочинку, а не давно викрали навіть рибок з акваріуму....

Постає запитання до керівників студентського профкому (а завдають шкоди профілакторію переважно студенти 2—3-х курсів) чи не занадто вони щедри і довірливі, видаючи путівки кожному бажаному? А може є такі, котрі шукають лише місця для своїх розваг і пестощів. У минулий зміни було надано можливість оздоровитись 110 студентам, причому 20% безкоштовно, решта — на пільгових умовах (10%). Неважко підрахувати, у скільки це обійшлося платникам професеків, якщо кожна путівка коштує 1100 карбованців.

Дорого, але не всі, хто отримав путівку, робили те, що слід було робити в оздоровчому закладі. Дехто навіть не з'явився на прийом до лікаря, не використав жодної процедури. Замість цього — порушення режиму: випивки, сумнівні розваги у нічний час, крадіжки. Хіба що в ідально не запізнивалися, як й претензії висувалися. Це й претензії висувалися. Як й претензії висувалися. Як й претензії висувалися. Як й претензії висувалися.

То хай такі сидять дома і не займають місця тих, хто був би тільки вдячний інституту за надану можливість зміцнити своє здоров'я в санаторії — профілакторії.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

Нові книги в бібліотеці

С. В. Брагинський, Я. О. Повзнер. **Політична економія: дискусійні проблеми, шляхи оновлення.** — М.: «Мысль», 1991.

Ноздрева Р. Б., Цинічко А. І. **Маркетинг: як перемогти на ринку.** — М.: Фінанси і статистика, 1991.

Посунько Н. С., Вальтер С. В. **Азбука ринкової економіки: запитання і відповіді.** — М.: Агропромвидав, 1991.

Політологічний словник: укладач Григорян Р. Г. та ін. — К.: Інцентр, 1991.

Людина в системі економічних відносин. — К.: Либідь, 1991.

Мокін Б. І. **Щоб не було соромно перед дітьми, або рік у політиці.** — К.: РОВО «Українполіграф», 1991.

Мокічев С. В. **Структура суспільної власності.** — Казань: видавництво Каз. університету, 1991.

Автомобіль в нашому житті: збірка нормативних актів. — М.: Юрид. лі., 1991.

ДЛЯ чого потрібна філософія у вузі? Яка практична в ній потреба? Яким повинен бути зміст курсу філософії і якими повинні бути форми її викладання, щоб вона могла принести користь суспільству?

Ці питання задають нам студенти, задаємо ми їх і самі собі. І нині, коли кардинально перетворюються політична і духовна сфери, посилюється хвиля прагматичного ставлення до життя, відповіді на ці питання не так просто. Відповіді ускладнюються ще й тим, що філософія перебуває на перехіді від одного предмета до іншого, від предмета з одним змістом і функціями до предмета з іншим змістом і іншими функціями.

Аналізуючи зміст того предмета, якого навчали нас і який по тому ми викладали студентам, можна з гіркістю констатувати, що за великим рахунком ми філософію не займалися, а сумлінно втокмачували в молоді голови сталінську інтерпретацію марксистської філософії, зміст якої зводився до апологетичних функцій. Філософія стала теоретизованою ідеологією. Основні її особливості — зв'язок з владою, постійна готовність і здатність раціонально обґрунтувати «безсумнівно вірні» рішення вождів, партійних документів і діянь. «Єдина наукова філософія» не допускала проявів найістотнішого, чим була характерна філософія впродовж багатьох віків — критичності, самостійності, свободи мислення.

Вузівський предмет філософії, що визначався як наука про найбільш загальні закони розвитку природи, суспільства і людського мислення, вбирав у себе абстрактні теми, що виключали людину, її суттєві характеристики, потреби й інтереси. Людина трактувалась в діалектичному матеріалізмі тільки як абстрактний пізнаючий суб'єкт, а в історичному матеріалізмі, як елемент суспільства. Таким чином, людина з її внутрішнім світом, устремліннями, проблемами, творчістю була поставлена поза філософією.

Все це, звичайно, зумовлювалося тоталітарною державою. Нам, викладачам, відводилась роль пропагандистів і коментаторів класичних праць марксизму, партійних і радянських документів. Ми мали «правильно» тлумачити їх студентам. Відступ від прийнятого трактування ідеологічного канону суворо заборонявся. За «неправильне розуміння» і тлумачення «ідей партії» страждали і викладачі і студенти.

На кафедрах, так званих, суспільно-політичних дисциплін давно ведуться дискусії про статус викладача

них, які вважають, що епіцентром філософської проблематики, основою предмету філософії у вузі має стати людина. Філософія повинна бути вченням про місце людини в світі, про форми її взаємин з природою, суспільством і між собою, тобто, філософія повинна розглядати сутність функціонування і розвитку єдиної органічної системи, в котрій тільки і може з необхідністю існувати людина. Це система Людина — Світ.

Програма курсу філософії, на мій погляд, повинна представляти систему концепцій, логічно об'єднаних завданням про людину, як центру світоутворення, що зводить в єдину природу, суспільство, культуру. Тоді філософія для студента стане потрібною і зрозумілою, він знайде тут теоретичне осмислення своїх життєвих проблем, а не систему абстрактних теоретичних конструкцій, не нав'язаний йому предмет, який треба визубрити, здати екзаменатору і зразу ж забути. Вона стане для нього цікавою, коли він знайде тут систему відповідей на питання, які його цікавлять і хвилюють: про смисл життя; про смерть і безсмертя; про умови свободи особи; про місце людини в природі і суспільстві; про закономірності духовного світу людини; про можливість і здатність впливати на хід історії; про духовне і естетичне ставлення людини до світу; про пізнавальні здібності людини; про шляхи майбутнього розвитку людства тощо.

Така гуманітарна пробле-

матика не тільки дасть студенту уяву про те, якою є людина, а й допоможе самовизначитись, чим повинен бути він сам, формуючи життєву позицію. Крім того, акцент на гуманітарній проблематиці в програмі філософії технічного вузу виправданий тим, що вона слугуватиме протидією надмірній технократизації свідомості майбутнього інженера, вкрай небажаній в сучасній екологічній ситуації.

Філософія концентрує в собі особливий спосіб мислення і певну логіку, водно-

студента до систематичних занять під час навчального року.

Навчити студента діалектично мислити — одна з найвищих і наскладніших функцій викладання філософії. Реалізація цієї функції може здійснюватись по-різному, в залежності від індивідуальних здібностей викладача. Тому вважаю, що кожен досвідчений викладач може вчити студентів за власною авторською програмою курсу філософії, яка, маючи спільну гуманітарну спрямованість з програмами інших викладачів, буде ухвалювати методичних нахилів і наукових інтересів викладача. На кафедрі, до речі, вже є чотири таких авторських програми.

В той же час практика підказала, що студенти виявляють різні філософські інтереси. Хтось цікавиться марксизмом, хтось — екзистенціалізмом, хтось — релігією. Це природно в умовах інтелектуальної свободи. В цьому зв'язку ми повинні знайомити студентів з найбільшою кількістю різних філософій і світоглядів, даючи їм змогу прилучатись до світової культури. Для цього у нашому інституті повинна бути хороша бібліотека філософської літератури, в тому числі й світової. Останніми роками така література систематично з'являється в магазинах Вінниці. Це книги Хайдеггера, Ніцше, Фрейда, Камю, Ясперса, Фромма, Шопенгауера та інших класиків. На жаль, наша бібліотека так і не зуміла придбати їх, хоча я не раз звертався туди по допомогу.

На закінчення хочу сказати, що вирішення реальних актуальних проблем, що стоять перед Україною — демократизація суспільства, розвиток особи, подолання догматизму, піднесення культури і відродження духовності, розкриття творчого потенціалу людей, виховання екологічної свідомості і т. ін. багато в чому залежить від філософської орієнтованості суспільства, основні ази якої ми і повинні дати студенту.

О. КОЛОС,

завкафедрою філософії.

ДЛЯ ЧОГО ПОТРІБНА ФІЛОСОФІЯ?

нашого профілю. Донедавна деякі товариші вказували нам, що ми є функціонери партії і повинні знати своє місце. Тепер же філософам іноді вказують, що ми повинні пильнувати інтереси держави, бути не дуже свавільними, пропагувати державну політику й ідеологію.

Я завжди виступав проти прив'язування філософії до інтересів влади і зараз вважаю, що єдиним замовленням держави нам може бути випуск спеціалістів з альтернативним, критичним, творчим інтелектом, з високою філософською культурою мислення. Не можна й далі формувати людину з випрямленими звичинами мозку в строго потрібному для держави напрямку. З мого погляду, філософія не повинна давати ніякої політичної орієнтації. Хай це буде прерогативою політичних партій. Єдина ідеологія філософії — пропаганда загальнолюдських духовних цінностей, до чого ми й зобов'язані прилучити студента.

Поділяю позицію тих уче-

пцій, логічно об'єднаних завданням про людину, як центру світоутворення, що зводить в єдину природу, суспільство, культуру. Тоді філософія для студента стане потрібною і зрозумілою, він знайде тут теоретичне осмислення своїх життєвих проблем, а не систему абстрактних теоретичних конструкцій, не нав'язаний йому предмет, який треба визубрити, здати екзаменатору і зразу ж забути. Вона стане для нього цікавою, коли він знайде тут систему відповідей на питання, які його цікавлять і хвилюють: про смисл життя; про смерть і безсмертя; про умови свободи особи; про місце людини в природі і суспільстві; про закономірності духовного світу людини; про можливість і здатність впливати на хід історії; про духовне і естетичне ставлення людини до світу; про пізнавальні здібності людини; про шляхи майбутнього розвитку людства тощо.

Така гуманітарна пробле-

час пояснюючи її тому, хто думає. Прилучення студентів до філософського мислення в процесі викладання може слугувати лабораторією формування інтелекту. Зіткнення різних поглядів з'являється в семінарах, постійний процес створення і розв'язання філософських проблем виробляє у студента здатність подивитись на предмет суперечки очима опонента, поступово звикаючи до того, що ця думка має таке ж право на існування, як і його власна.

Формування філософського мислення передбачає постійну включеність студента в процес філософського спілкування з викладачем та іншими студентами. Тобто, потрібна обов'язкова присутність і участь його на всіх заняттях з філософії. В іншому випадку предмет філософії залишиться для студента непотрібним.

Вважаю, що вдалою для вивчення філософії є розповсюджувана зараз в інституті модульно-рейтингова система навчання, яка стимулює

САМОВДОСКОНАЛЕННЯ

Мене часто вражає те, що в таких країнах, як Франція, Німеччина, США, або, скажімо, Великобританія та інші, яким би складним не було захворювання, коли заходить мова про лікування в їхніх клініках, не говорять про те, допоможуть, чи ні, домовляються лиш про вартість лікування. Тобто, схоже на те, що вилікувати можуть будь-яку недугу, успіх залежить від масованості застосування лікувальних засобів. Справа в тому, що там медицина базується на міцному матеріально-технічному забезпеченні, суперхарчівні, незрівнянні фармакології, інших — неймовірних для нас — засобах.

Наші ж чудодійні можливості — це крижана вода, голодування, затримка дихання, самонавіювання та інші подібні речі, які нічого не коштують. Я й сам проповідував їх протягом багатьох років, бо здорово допомагають, про що свідчать приклади з практики роботи нашого клубу любителів бігу «Ювентус».

У нашому центрі природних методів оздоровлення і профілактики захворювань доводиться використовувати системи багатьох народних цілителів, які в застійні ча-

си не одержали офіційного визнання.

Нині ставлення змінилось і досить багато людей звертаються до них за допомогою і що характерно — відходять від їхньої сили.

А що накажете робити? Згідно статистики по забезпеченню ліками і медичним інструментом ми посідаємо 142 місце в світі. І наша медична наука стоїть не ближче.

Тим часом, секрет виживання, як в минулому, так і тепер — один: зробіть собі сильне, енергійне тіло і ви зможете протистояти всім впливам ззовні. Наш сьогоднішній світ жорстокий, гнівний і черствий, і горе слабким — вони гинуть.

Самозбереження — перший закон життя. Ось про це наша сьогоднішня розмова. Ви повинні знайти в собі сили для боротьби за життя. І нема іншого шляху, незалежно від того багаті чи бідні ви. Все зводиться до здорового способу буття. Відомий пропагандист цієї істини Поль Брегг говорив: «Людина, в силу звички, полюбляє важкоперетравну їжу, зализуючи її отруйними напоями. І після цього ще нарікає на те, чому люди не живуть до ста років. В тео-

рії ми всі хочемо тривалого життя, а на практиці робимо все, щоб його вкоротити. Природне харчування, очищення організму голодуванням, фізичні вправи — ось, що веде до довголіття».

В дитинстві Брегг не відзначався особливим здоров'ям. Більше того, в 16 років він захворів на туберкульоз, американські лікарі знайшли його безнадійним. Батьки відправили сина в Батьки відправили сина в Швейцарію до лікаря А. Рольє, який лікував своїх пацієнтів сонячним світлом, дієтою і фізичними вправами. За два роки Брегг повністю поправився і став гарячим прихильником природних методів лікування. «Людина сама повинна заробити своє здоров'я, — казав він. — продати його ніхто не може. Щоб бути здоровим, треба трудитись. Я повністю здоровий 365 днів у році. У мене нічого не болить. Я це заробив своїм способом життя. І ви зможете так зробити!».

Поль Брегг довів це своїм тривалим повноцінним творчим життям — загинув в 95 років під час одного з тренувань на узбережжі Флориди (він захоплювався серфінгом).

Пропонуємо вам, дорогі

читачі, десять заповідей здоров'я з системи П. Брегга:

- шанувати своє тіло, як прояв Життя,
- утримуватися від всіх не-природних, ненатуральних видів їжі і стимулюючих напоїв,
- живити свій організм тільки натуральною «живою» їжею,
- прожити свої роки здоровим, слугуючи любові і милосердю,
- оновлювати свій організм, завдяки збалансованості праці і відпочинку,
- очищати свої клітини, тканини і кров за допомогою свіжого повітря і сонця.
- утримуватися від їжі повністю, якщо відчуваєш себе погано,
- прагнути, щоб твої думки, слова і почуття були чистими, спокійними і зваженими, примножувати свої знання про закони природи, твердо їх дотримуватися і радіти плодам своєї праці.
- Ти повинен піднести себе і брата свого особистою покорою всім законам Природи!
- Отже, за роботу! Починайте сьогодні-

В. ОЛІЙНИК,
голова оздоровчої комісії профкому.

10 ЗАПОВІДЕЙ ЗДОРОВ'Я

ВІРШІ СТЕПАНА ЛІСОВОГО

ПОСЛАННЯ

Лаской могуч
Ручья журчанье—
Стихотворенье
Спускаю у круч:
Беги ты в лес
К колдуньям-феям,
Любви нежнее,
Дитя небес.

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Сердце вещует:
Мне обещалась
Муза строга,
Что заночует...
И смерть прошу я,
Чтоб задержалась
У порога,
К ней не ревную.

* * *

Ты — мой до утреней
зари...

Будь мудр, как бог...
Ну, говори...

Из боли солнцем
сотвори...

О, я—твоя... Любви,
горя!

НЕУДАЧНИК

Счастья немножко —
дорогу кошка
перебежала: «Брысь!
Надоело...»

Бросить тело
И поднятись ввысь?

МУЖЧИНА

Сердце — стук да стук,
И жизнь короче,
Но любовь — пастух
Меня стережет
днем и ночью.
Как больно? — звук
все громче
И конь в тревоге —
ржет.